

Pınar
Kür

Yarın Yarın

PINAR KÜR
YARIN YARIN

Can Çağdaş

Yarın Yarın, Pınar Kür

© 1985, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Bilgi Yayınevi, 1976

2.-3. basım: Yazko, 1980-1981

4.-9. basım: Can Yayınları, 1985-1994

10.-13. basım: Everest Yayınları, 2004-2013

Can Yayınları'nda 14. Basım: 2017

16. basım: Aralık 2022, İstanbul

Bu kitabın 16. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem alpan

Editör: Sırma Köksal

Düzeltili: Müge Karahan, Melike Şentekin

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Matsis Matbaa Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Tevfikbey Mahallesi Dr. Ali Demir Caddesi No: 51 Giriş Depo Bölümü

Küçükçekmece-İstanbul

Sertifika No: 40421

ISBN 978-975-07-3382-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

PINAR KÜR
YARIN YARIN

ROMAN

♥can

Pınar Kür'ün Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Akışı Olmayan Sular, 1983

Bir Deli Ağaç, 1984

Asılacak Kadın, 1985

Küçük Oyuncu, 1985

Bitmeyen Aşk, 1986

Aşkın Sonu Cinayettir (Mine Söğüt'le birlikte), 2016

Sadık Bey, 2016

Hayalet Hikâyeleri, 2017

Cinayet Fakültesi, 2017

PINAR KÜR, Bursa'da doğdu ama hiç orada oturmadı. Çocukluğu Anadolu'nun çeşitli kentlerinde ve Londra'da geçti. On üç yaşında gittiği ABD'de beş yıl kaldı. Ortaöğrenimini New York'ta tamamladı, yükseköğrenimine yine orada başladı. İstanbul'da Robert Kolej Yüksek Okulu'nu bitirdikten sonra beş yıl Paris'te yaşadı. Sorbonne Üniversitesi'nde, Karşılaştırmalı Edebiyat Kürsüsü'nde doktora yaptı. Yurda döndükten sonra Devlet Tiyatrosu'nda çalışmaya başladı. Çeşitli gazete ve dergilerde tiyatro eleştirileri yazdı. 1984'te *Akışı Olmayan Sular* adlı öykü kitabıyla Sait Faik Hikâye Armağanı'nı kazandı. İstanbul Bilgi Üniversitesi ve İstanbul Üniversitesi'nde öğretim üyeliği yaptı.

Kesin No. : 1944/155
Karar No. : 1944/193

kişilerin ve olayların somut ve objektif gerçeğinde değerlendirildiği eserde; YKE. Num 142/1. maddesinde tanımlanan suçun unsurlarının oluşup oluşmadığı belirlendiği gibi bir suç eksikliğinde bulunduğu sebebiyle cezai gerektirecek miktarda bir delille bulunmadığı zihniyetle; mahkumun suçunuza ilişkin olarak verilen kararın hükmünde bu itibarla bir işlevsizlik görülmüştür.

B. G. U. C. : Yukarıda açıklananlara göre direksiyon hırsızlığına ilişkin olarak Ö. K. Y. H. H. H. H. H. H. 4.10.1964 tarihinde ÖZGİRLİK ile karar verilmiştir.

B. TUNCEL
M. H. H. H. H. H. H. H.

UYE M. H. H. H. H. H. H.	UYE M. H. H. H. H. H. H.	UYE M. H. H. H. H. H. H.	UYE M. H. H. H. H. H. H.	UYE M. H. H. H. H. H. H.
UYE M. H. H. H. H. H. H.	UYE M. H. H. H. H. H. H.	UYE M. H. H. H. H. H. H.	UYE M. H. H. H. H. H. H.	UYE M. H. H. H. H. H. H.
UYE M. H. H. H. H. H. H.	UYE M. H. H. H. H. H. H.	UYE M. H. H. H. H. H. H.	UYE M. H. H. H. H. H. H.	UYE M. H. H. H. H. H. H.

1

İskele çevresinin bulanık, pis sularına atlayıp duran çocuklara takılıp kalmıştı gözleri. Koltukaltlarından sı-zan tere, beynini delmeye çalışan güneşe karşın onların yerinde olmayı istemedi. On-on iki tane vardılar. Sı-ska kışlarından sarkan, kirden renkleri gitmiş uzun donlarını hepten düşmesinler diye bollaşmış lastiklerinden tuta tuta atlayışlarında, gösteriş adına salladıkları kocaman sövgülerde yaşlarının getirdiği domuzluk, yoksullukları-nın getirdiği kurnazlığa, küstahlığa zorlayan çekingelik ile çaktırmadan üstüne su sıçratmaya kalkışlarında en ufak bir sevinç sezemedi. Su serinletmeyecek kadar pisti şüphesiz; sıf inat olsun diye –neye inat?– bir tür hınçla atlıyorlardı. Sevinç değildi aradıkları. Sevinç nedir biliyor-lar mıydı? Kendi çocukluğunu anımsadı uzaktan – özlem-siz, acısız bir anımsama. Tüm başka bir çocukluk ama hep aynı sevinçsizlik. Mutluluğu bilmediği için mutsuz olmayan, ama gene de gülemeyen bir çocukluk. Bir yer-lerde sevinçli çocuklar vardı herhalde. Mutsuzluğu bil-medikleri için mutlu olan, bilinçsizce gülüp duran ço-cuklar... Ama söz konusu olan onlar değildi aslında. Se-lim'in gerilerde bıraktığı öz çocukluğu da değildi. Ço-cukluk denilen şey – yalnızca bir kavram mı bu, yoksa bir çağ mı gerçekten? İleri geri, yalan yanlış, çabucak ya-

şanılan, elden geldiğince tez unutulana, sonra, çok sonra, birtakım yalanlarla anımsanan? Yoksa...

“Memeet! Memet! Neredesin gözü kör olasıca? Memet diyorum! Tablayı ortalık yerde bırakmış da nereye cehennem olmuş gene? Allah belasını veresice.”

Çocuklar bir anda iskelenin altına sığındılar. Sanki topunun adı Memet’ti, topu da bir yerlerde bir işporta tablası bırakıp gelmişlerdi, topu da Tanrı belasından çok daha korkunç bir bela gibi iskeleden haykıran kara giysili kadından kaçmak zorundaydılar.

Selim, parmak dibini yakmak üzere olan sigarasını atacak bir yer aradı. İzmariti iskele önündeki çöplerin –ve gizlenmeye çalışan çocuk başlarının– arasına atıvermek aşırı bir aşağısıma, mutsuzluklarıyla çok açıkça alay etmek olacaktı sanki. Bir an duraksadı. Kara giysili kadın Memet’in sudan hiç çıkmamasını, bir ömür boyu çöplerin arasında saklanıp kalmasını sağlamak istercesine bağırıyordu:

“Çık dışarı, elimle geberteyim seni! Gözü çıkasınca!”

Birden yanan elini suya doğru silkeledi Selim. Çöplerin arasına düşen izmarite bakmadı bile. Baksaydı da görebileceği şüpheliydi. Döndü, yürüdü. İskelenin altındaki çocukları, kara giysili kadını çöplü yazgılarıyla baş başa bıraktı. Yazgı değiştirecekti günün birinde ama mutluluk denilen kavramı yadsıyan bir adamın mutsuzluğa yalancılıktan saygı göstermesiyle değil.

Denizden uzaklaştıkça yollar tozlandı, sıcak çoğaldı. İstanbul’u yeniden görmek için böylesine sıcak bir günü seçtiğinden kendi kendine yakınmadı Selim. Dayanılacak, katlanılacak bunca şeyin arasında öğle güneşine dayanamamak gülünç olurdu.

Çocuklar, çocuklar, çocuklar... Kentin her yanı çocuk dolu. İşporta tablasını sokak ortasında bırakıp iskelede yüzmeye kaçmamış olanlar, kaldırım kıyısında bir

camdan misket için birbirini dövenler, sıska sırtlarında boylarından büyük küfe taşıyanlar, tek kolu, iki bacağı kesilmiş olup bir köşeden inleyerek dikkatini çekmeye çalışanlar... Dişini sıkmış yürüyor Selim. Acımıyor hiçbirine. Acımamak için sıkmış dişlerini. Acımanın ötesinde ya artık. Duygusallıktan uzaklaştı ya sözde... Sahipsiz çocukların, aynı şekilde, sahipsiz kedi köpeklerin sokaklarda başıboş dolaşmaları geri kalmışlığın bir simgesidir –hayır, belirtisi–. Geri kalmışlığın çaresi acımak değildir! Ve –Selim gülüyor burada– acımaya böylesine yatkın olmayan bir kişi, duygularıyla böylesine çetin bir savaşa girmez... Bir de acımayı aşağısamak saymaz çoğu kişi. Oysa acımalı çocuklara. Sırf çocuk oldukları için acımalı. Her türlü minik silahlarını güçlü sandıkları için; çabucak unutulabildikleri, her türlü politik, toplumsal, ruhbilimsel kavramın örneği oluverip gerçek dışına itilebildikleri için; bugün var yarın anı oldukları için; Marksist ideolojide yerleri olmadığı için

Döndü, dolaştı, yeniden deniz kıyısında buldu kendini. Denizden kurtuluş yok mu şu İstanbul kentinde? Doğma büyüme İstanbullu, doğma büyüme sahipsiz bir kişi olarak, kafasını her kaldırışında maviliği görmek değil, görememek garip gelmişti bir zamanlar. Sonraları, asıl büyümesi, gerçek insanlığını tanıması denizi olmayan bir kentte olduğundan mıdır, alışmıştı mavisizliğe. Denizi olmayan kentler, denizin yumuşatıcı, yatıştırıcı, uyutucu bir yerde, etkisinden uzak bulduklarından daha bir zorluyorlar kişiyi, dürtükleyip uyandırıyorlar belki de. Oysa... Uzatmayalım deniz edebiyatını. Gerçekte denizi algılayan kaç kişi var İstanbul'da? Dört bir yanı deniz de, kaç kişi kafasını kaldırdığında maviliği görüyor? Giderek İstanbul da denizsiz bir kent olmaya başlıyor. Ya da denizsiz İstanbul ilgilendiriyor Selim'i artık. Birkaç işsiz güçsüzden, bir-iki ozandan, bir de, Selim

gibi hâlâ yerini arayanlardan başka kimin vakti var deniz üstüne uzun uzun felsefe kurmaya?

Gözlerini şu maviden ayırabilse dönüp gidecekti. Ama bu kez martılara takılmıştı. Bir de çok uzaklarda, tıpkı martılar gibi su yüzünden bir yükselip bir konan ufak motora. İçindekini ya da içindekileri seçemiyordu durduğu yerden. Her an iki yanında meydana geliverip yiten sudan tepecikler gerçekten göz alıcıydı.

Suların iki yanından yarılı yarılıvermesi çocuğun hoşuna gitmişti önce. Uzaktan gördüğünde hep pamuk sandığı o ak şeylerin aslında minik su taneciklerinin toplamı olduğunu öğrenmek onu hem şaşırtmış hem de sevindirmişti. Bu tanecikler çıplak gövdesine sıçradıkça kıkır kıkır gülüyordu. Ne var ki, motor hızlandıkça, burnu gittikçe havaya kalkıp önündeki denizi kapadıkça mutluluğu ürküntüye dönüştü. Annesinin bacakları arasında oturmuş, iki çıplak bacağa iki eliyle sıkı sıkı yapışmıştı. Bacakları bırakıp ona doğru dönmek, beline sarılmak için zorlandı, ama beceremedi. Yalnızca omzunun üstünden kuşkulı gözlerle bakabildi. Annesinin kırırdamasını önlemek için olacak, bacaklarını sanki bilmeyecek biraz daha sıkılaştırmaktan öte, kendini tüm unutmuş olduğunu gördü. Fena halde korktu.

Kadın gerçekten de unutmuştu oğlunun varlığını. Her yanını saran sersemletici rüzgârı içine doldurmak, yiyip yutmak istercesine ağzını açmış gülüyor, gözlerini bir kapayıp bir açıyordu. Başını geriye atmış, sarhoşum hava sarhoşu, diye geçiriyordu kafasından. Öğrenciyken pek sevdiği bir Amerikalı kadın ozanın bu konuda yazmış olduğu dizeleri anımsamaya çalışıyordu. Kapkara, kısacık saçları vardı; oğlununkilerden daha kısa. Tuzlu suyun etkisiyle ağırlaşmış olduklarından mıdır, çok kısa oldukla-

rından mı, rüzgâr dağıtamıyordu saçlarını. Neredeyse geometrik bir yusuvarlaklığı olan başı, ince uzun boynunun üzerine bir an için konmuş bir topu andırıyordu. Hele arkadan bakıldığında, her an yeniden zıplayacakmış duygusunu uyandırmaktaydı. Yüzü, topun bir yanına çok inceden inceye yontulmuş gibiydi. Şu anda, rüzgârın, hızın verdiği mutlulukla yumuşamış olmakla birlikte, gene de sertti çizgileri. Bu çizgiler yüzünün değişik planlarını belirliyorlardı. Pek çok, sanki yüzlerce plan vardı yüzünde. Anlayan biri, örneğin bir yontucu baksa, bir tek yüzde bunca değişik plan görmekten deliye dönebilirdi. Anlamayanları ise, yani çoğunluk, aşırı bir güzelliği olmayan bu yüzün neden böylesine ilgi çekici olduğuna şaşardı. Kapkara denilebilecek kadar koyu yanmıştı teni. Gövdesine sıçrayan su tanecikleri, kızgın güneşin altında, kara tenin üstünde yıldız yıldız parlıyorlardı.

Uçmak, uçmak böylece sonsuzluğa dek... Özgürlük bu olsa gerek. Kafam hep böyle hafif, hep böyle havadan sarhoş. Yemek, yutmak, sindirmek rüzgârı... ve sonunda rüzgâr olmak. Rüzgâr gibi –hayır, gibi değil, rüzgâr olarak– esmek, esmek, esmek... Özgürlük dedikleri...

Bunları düşündüğü anda sona erdi kadının özgürlük dediği şey. Birden hızını kesti motorun. Bacaklarının arasına sıkıştırdığı çocuk ağlamaya başlamıştı çünkü. Belki çoktandır ağlıyordu da, kendisi yeni işitmişti.

Motorun burnu yeniden değdi suya. Kadın kaygıyla çocuğa eğildi.

“Nen var, Gil? N’oldu oğlum?”

Gil annesinin erişebileceği kadar yakınlaşmış olan ince uzun boynuna sarılıp ağlamasını sürdürdü. “Ne olduğunu” söyleyecek durumda değildi. Başı dönüyor, mi-

desi bulanıyordu. Annesi, korkudan, belki aynı zamanda soğuktan, tir tir titrediğini ayırımsadı yalnızca.

“Tatlım, canım benim, n’oldun?”

“Eve gidelim,” dedi hıçkırıklarının arasından. Motorun havaya kalkmış burnunun ufkunu kapamaktan öte, üstüne üstüne gelmeye başladığını, her ardına bakışta, annesinin gözlerinin biraz daha delilendiğini gördükçe fena olduğunu açıklayamadı. Her şeyden çok annesinden, annesinin bu uzaklığından, başına buyrukluğundan korktuğunu bilinçli olarak bilmiyordu ki.

“Dönelim, peki, dönelim elbet...” dedi kadın. Çocuğun kollarını boynundan açıp yüzüne baktı, gözlerinin çevresinde parıldayan yaşları sildi. Rahat edebileceği bir biçimde oturttu kucacağına, burnunun ucunu öptü. Şaşılacak bir benzerlik vardı aralarında. Oysa oğulun burnu, tüm çocukları gibi yuvarlak ve kalkık, çenesi, babasının çenesi gibi, yarıktı. Yalnızca başın yuvarlaklığı, gözlerinin biçimi, rengi annesininkinin aynıydı.

Kadın yavaş yavaş işletti motoru, kıyıya çevirdi. Ağır gittikleri için oldukça uzun sürdü yol. Ve yol boyunca, bir eliyle annesinin beline, bir eliyle de bacağına tutunan çocuk, bir tek söz söylemedi.

Biraz önce özgürlüğünü yakalayamayışının, ya da, yakaladığı anda yitirişinin sorumluluğunu oğluna yükleyemeyeceğini düşündü kadın. Oğlu yokken de kıvıramamıştı o işi... Hiçbir zaman kıvıramamıştı. Hep yarım kalmıştı özgürlük düşleri. Yarım kalan düşlerin suçlusu kimdi? Ya da, düş kurmak mıydı suç olan?

Kafasında –bir zamanlar “bilimsel” olan kafasındaki tam açıklığa kavuşmamış o kadar çok şey vardı ki... Bir kez daha ulaşabilse o bilimselliğe... Yarım kalmış, hep yarım kalmaya yargılı, düşlerden kurtulup kişinin içine erinç getiren bir rahatlıkla yerli yerine oturuveren formleri yakalayabilse bir kez daha...

Pınar Kür'ün ilk romanı *Yarın Yarın*, 1976 yılında yayımlandığında yazın dünyasında daha önce görülmemiş bir etki yaratmış ve yazarını bir anda üne kavuşturmuştu. Aradan geçen onlarca yıl romanın değerini azaltmadı. Yayımlandığı dönemde soruşturmalara uğrayıp toplatılan bu kitap, o günden beri okunmayı ve zaman içinde edebiyatımızın ustaları arasına girmiş olan Pınar Kür'ün ilk kitabı olarak ilgi çekmeyi sürdürüyor.

Herkes kendi yoluna gitti. Herkes kendi yoluna... Herkes. Bir seninle ben kalakaldık orta yerde. Düşünüyorum, düşünüyorum, düşünüyorum... Hâlâ anlamadığım o kadar çok şey var ki... Karamsar değilim, inan. Olmamaya çalışıyorum hep. Yaşamakta direniyorum. Yaşama yapışmak, tutunmak sıkı sıkıya... Zorla, zorlaya zorlaya, inatla, inatla yaşamak... Buydu yapacağım, değil mi? Yapıyorum işte.

Kapak resmi: Édouard Vuillard

canyayinlari.com twitter.com/canyayinlari facebook.com/canyayinevi

ISBN: 978-975-07-3382-6

9 789750 733826